

Den dolda historien om vers fyrtio – nummer sexton

Det andra veropet – del tre

Jeff Pippenger
2026-06-18

Jones' logik

Jones' logik att den första ängeln i Uppenbarelseboken fjorton inte kan skiljas från de två följande änglarna är klippfast. Hans identifiering av den strukturella förbindelsen mellan dessa tre änglar och basunänglarna är fullständigt vattentät. Hans betoning låg utan tvivel på de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton, men logiken för att tillämpa dem som "oskiljaktiga" är lika giltig för alla de änglar som föregick dem.

Eftersom han fokuserade på de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton, fullföljde han inte sin egen logik till dess yttersta konsekvens. Ytterst innebar den logik han använde för att sammanbinda den femte, sjätte och sjunde veropbasunen med de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton också att basunernas linje måste föras hela vägen tillbaka till den första av de sju basunänglarna.

Och jag såg de sju änglarna som stod inför Gud; och åt dem gavs sju basuner. ... Och de sju änglarna som hade de sju basunerna gjorde sig redo att blåsa i dem. Uppenbarelseboken 8:2, 6.

Änglarnas serie börjar med de "sju" basunänglarna, och änglarnas rad i Uppenbarelseboken börjar med den första basunen och fortsätter ända fram till den tredje ängelns varning för vilddjurets märke. Jones har rätt när han urskiljer en skillnad mellan de fyra första basunerna och de tre sista ve-basunerna, ty denna profetiska struktur av "fyra och tre" återfinns också i församlingarna och i sigillan. Att detta är fastställt på tre vittnens grund i Uppenbarelseboken gör det möjligt för dem som väljer att se, att sju, såsom en symbol, också innehåller fyra såsom en symbol och tre såsom en symbol.

En gudomlig förbindelse

Det som vi under den senaste tiden har identifierat är att den första och den andra ängeln i Uppenbarelseboken fjorton bemyndigas genom en tidsprofetia om islam, nämligen det första och det andra veet, och att den tredje ängelns bemyndigande fullbordas genom uppfyllelsen av det tredje veet den 11 september. Det som Jones' tillämpning identifierar, (även om han inte framhöll min poäng), är att varje ängel från den första basunängeln i Uppenbarelseboken åtta till den tredje ve-basunen i Uppenbarelseboken elva är oskiljaktigt förbunden med de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton. De är symboler inom samma profetiska linje. De måste erkännas som sådana för att man skall förstå de olika roller som var och en av änglarna representerar. Så, liksom de sju församlingarna, inseglen och basunerna representerar sju, och även symbolerna fyra och tre inom den övergripande symboliken i de sju (församlingarna, inseglen och basunerna), måste

änglarnas linje från den första av de sju basunänglarna ända fram till den tredje ängeln betraktas som en helhet. Detta identifierar en linje av elva änglar.

De tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton representerar milleriternas varningsbudskap, som förkunnade domens början, och därefter de etthundrafyrtiofyrtatusens varningsbudskap, som förkunnar domens avslutning.

De sju basunerna representerar makter som Gud i sin försyn använde för att låta dom gå över nationer som påtvingade soldyrkan.

De fyra första basunerna utpekar Västroms successiva undergång fram till år 476.

Den femte och den sjätte identifierar Östroms undergång från 1449 till 1453.

De tre sista basunerna representerar islam i de tre ve-ropen.

Ängeln i Uppenbarelseboken tio är Kristus, som stiger ned för att ge kraft åt rörelsen i begynnelsen, och Han stiger åter ned i Uppenbarelseboken arton för att ge kraft åt rörelsen i slutet.

Den sjunde basunen började ljuda den 22 oktober 1844 vid inledningen av domen, som är den antitypiska försoningsdagen. Jubelårets basun skulle ljuda på försoningsdagen. Därför ljuder två basuner vid domen: jubelårets basun och den sjunde basunen.

Då skall du låta jubelhornet ljuda på tionde dagen i sjunde månaden; på försoningsdagen skall ni låta hornet ljuda genom hela ert land. Och ni skall hålla det femtionde året heligt och utropa frihet i landet för alla dess invånare. Det skall vara ett jubelår för er, och var och en skall återvända till sin egendom, och var och en skall återvända till sin släkt. Ett jubelår skall detta femtionde år vara för er: ni skall inte så, inte heller skörda det som växer upp av sig självt under det, och inte samla in druvorna från dess oansade vinrankor. Leviticus 25:9–11.

Det sammanhang som identifierar Israels förskingring under ”sju tider”, beläget i själva nästa kapitel i Leviticus, framställs i de verser som leder fram till anvisningen att blåsa jubelårstrumpeten på försoningsdagen.

Tala till Israels barn och säg till dem: När ni kommer in i det land som jag ger er, då skall landet hålla sabbat åt Herren. I sex år skall du beså din åker, och i sex år skall du beskära din vingård och bärga dess gröda; men det sjunde året skall vara en sabbat av vila för landet, en sabbat åt Herren. Du skall varken beså din åker eller beskära din vingård. Det som växer upp av sig självt efter din skörd skall du inte skörda, och druvorna från din obesurna vinstock skall du inte samla in; ty det är ett vilans år för landet. Och vad landet bär under sin sabbat skall tjäna till föda för er: för dig och din tjänare och din tjänarinna och din daglönare och främlingen som bor hos dig, och för din boskap och för de vilda djur som finns i ditt land skall all dess avkastning tjäna till föda. Och du skall räkna sju årssabbater åt dig, sju gånger sju år; och tiden för de sju årssabbaterna skall för dig vara fyrtionio år. 3 Moseboken 25:2–8.

När Miller i kapitel tjugosex uppfattade domen över Israel för att de hade brutit sabbatsvilan för landet, tillämpade han principen att en dag motsvarar ett år och upptäckte att ett år är trehundrasextio dagar, och att sju gånger trehundrasextio var tvåtusen femhundra-tjugo år av straff

för att ha brutit förbundet. Det var den första profetiska sanning han upptäckte. Den utgör grunden för de sanningar som tillsammans bildade den grund som Kristus lade genom Millers verk. Jubelårstrumpeten är ett tillkännagivande om befrielse och frihet.

Den sjunde basunen är islam, det tredje ve.

Men i de dagar då den sjunde ängels röst hörs, när han börjar blåsa i basunen, skall Guds hemlighet fullbordas, så som han har förkunnat för sina tjänare profeterna. Uppenbarelseboken 10:7.

Islams sjunde basun är en yttre profetisk sanning, och jubelårets basun är den inre profetiska sanningen om rättfärdiggörelse genom tro — befrielse från synd, vilken enligt syster White är den tredje ängeln i sanning. Under den tid då den sjunde basunen ljuder skall hemligheten ”Kristus i er, härlighetens hopp” fullkomnas, när Kristus förenar sin gudomlighet med de etthundrafyrtiofyra tusendens mänsklighet. De som då tar emot Guds sigill skall förkunna ett varnande basunbudskap, framställt såsom det tredje ve och även såsom den tredje ängels varning. Det tredje ve ger kraft åt den tredje ängels budskap när den ängel, som inte är mindre en person än Jesus Kristus, stiger ner med ett budskap i sin hand.

När vi identifierar att det var en tidsprofetia om det första och det andra ve som gav kraft åt den förste ängels budskap, och en profetia om det tredje ve som ger kraft åt den tredje ängels budskap, identifierar vi trumpeterna som ”domar som kom över Rom som svar på söndagslagens genomdrivande”. Dessa försynens domar, i synnerhet de tre sista ve-basunerna, sammanfaller med och löper parallellt med varningsbudskapet från de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton. Två verop och två änglar i den milleritiska historien, och det tredje veropet och den tredje ängeln i de etthundrafyrtiofyra tusens historia. I den inledande historien för den första och den andra ängeln gavs budskapet om domens öppnande kraft genom ett uppfyllande av islam i det första och det andra veropet. I den avslutande historien för den tredje ängeln gavs budskapet som tillkännager domens avslutande kraft genom ett uppfyllande av islam i det tredje veropet.

Bemyndigandet i början och i slutet representerades av ängeln i Uppenbarelseboken tio och arton, ”som inte var någon mindre person än Jesus Kristus”. Islams yttre budskap och domens inre budskap är den yttre tredje ve-basunen, och domens inre budskap är den tredje ängels basun. Islams yttre basun är profetian om tvåtusen femhundra tjugo år, och den tredje ängels inre basun är de tvåtusen trehundra åren. Båda anlände och ljud vid öppnandet av de dödas dom, och båda anlände åter vid öppnandet av de levandes dom.

Ängeln i Uppenbarelseboken tio steg ned den 11 augusti 1840 som en uppfyllelse av profetian om islam, och därigenom förebildade ängeln nedstigandet av ängeln i Uppenbarelseboken arton med en uppfyllelse av en profetia om islam. Guds dom över söndagslagens uppror år 321, och sedan återigen år 538, framställs genom de sex första basunerna, och Hans dom över det snart kommande söndagslagsupproret framställs genom den sjunde basunen, vilken är det tredje ve och även den tredje ängeln. Varningsbudskapet om domens början den 22 oktober 1844 och varningsbudskapet om de levandes dom den 11 september gavs båda kraft genom den sjunde ängeln i den följd som Jones framlade. Sex basunänglar i kapitel åtta och nio, därefter i kapitel tio nedstiger ängeln, som

inte är någon mindre person än Jesus Kristus. Han är den sjunde i änglarnas följd, och efter honom följer i kapitel elva det tredje ve, som är den sjunde basunen, vilken började ljuda år 1844, men som är den åttonde i den serie av änglar som leder till den nionde, tionde och elfte ängeln i Uppenbarelseboken fjorton.

Den tredje ängels budskap kan inte isoleras från den första och den andra ängels budskap, men det kan inte heller skiljas från Guds doms sju basuner över avfallet. De fyra första domsbasunerna i Uppenbarelsebokens åttonde kapitel utpekar det fortskridande förfallet av Västrom efter Konstantins första söndagslag år 321 och tog sin början när han delade riket i öst och väst år 330.

”När vår nation, i sina lagstiftande församlingar, stiftar lagar för att binda människors samveten i fråga om deras religiösa rättigheter, framtvingar söndagshelgd och utövar förtryckande makt mot dem som håller sabbaten på den sjunde dagen, då kommer Guds lag, i allt väsentligt, att göras om intet i vårt land; och nationellt avfall kommer att följas av nationell undergång.” Review and Herald, 18 december 1888.

Principen att nationellt avfall medför nationell undergång drabbade Konstantins nation med början i de fyra första basunerna, vilka förde Västrom till sitt slut år 476. Östrom nådde sitt slut år 1453, även om det profetiskt hade förlorat sin nationella suveränitet den 27 juli 1449. Till skillnad från Babylon, som störtades på en enda natt, fördes Rom, både det västra och det östra, stegvis till sina slut. Västroms undergång under de fyra första basunerna fram till år 476 representerar Förenta staternas undergång under fyra basuner, vilket på en nivå representerar Förenta staternas fyra generationer, vilka började år 1798 och slutar vid söndagslagen. Dessa fyra generationer är parallella med adventismens fyra generationer, vilka är parallella med de fyra första församlingarna i Uppenbarelseboken 2, och de fyra tilltagande styggelserna i Hesekiel kapitel 8 och de fyra gräshoppsvågorna i Joels bok.

Ty så säger Herren Gud: Hur mycket mer när jag sänder mina fyra svåra domar över Jerusalem, svärdet och hungersnöden och de skadliga djuren och pestilen, för att därifrån utrota människor och boskap? Hesekiel 14:21.

Den femte och sjätte basunen fällde Östrom, och Östrom representerar, i profetisk relation till Västrom, staten. Västrom representerar kyrkan. Västrom representerar också Förenta staterna, som erövrar först, såsom Västrom blev.

”När Amerika, den religiösa frihetens land, förenar sig med påvedömet för att tvinga samvetet och förmå människor att ära den falska sabbaten, kommer folket i varje land på hela jorden att ledas att följa hennes exempel.” Testimonies, band 6, s. 18.

De fyra första basunerna representerar de fyra generationerna i Amerikas historia, och när Förenta staterna faller, har det härliga landet i Daniel elva, vers fyrtioett, just fallit, och nästa hinder är Egypten, en symbol för resten av världens nationer. Förenta nationerna, som är de tio kungarna, kommer då överens om att ge sitt sjunde rike åt påvedömet, under ”en kort stund — en timme”, i Uppenbarelseboken sjutton. Detta sker vid Herodes födelsedagsfest, när han utlovar halva sitt rike. Vid Herodes födelsedagsfest, i den stunden, visar sig handskriften på väggarnas kalkputs, och Belsassar dödas. Den stunden inträffar vid söndagslagen och fortsätter till människans nådatids

slut. Det sjunde riket erövrar, såsom förebådat genom förstörelsen av Konstantinopels murar, vilka föll år 1453. Från söndagslagen i Förenta staterna, såsom förebådad av 1449, till Konstantinopels fall år 1453 är det fyra symboliska år. Påvedömet mottog sitt dödliga sår år 1798.

I Daniel elfte kapitel, vers fyrtio, föll påvedömet år 1798, vid ändens tid. Därefter föll kungen i söder år 1989, vid ändens tid. Förenta staterna faller i vers fyrtioett och Egypten faller i vers fyrtiotvå, och påvedömet kommer till sitt andra och slutliga fall i vers fyrtiofem.

”Av nationernas uppgång och fall, sådant det framställs klart i Daniels bok och Uppenbarelseboken, behöver vi lära hur värdelös enbart yttre och världslig härlighet är. Babylon, med all sin makt och prakt, vars like vår värld sedan dess aldrig har skådat — makt och prakt som för dåtidens människor tycktes så fast och bestående — hur fullständigt har det inte försvunnit! Såsom ”gräsets blomster” har det förgåtts. Jak. 1:10. Så förgicks det medo-persiska riket och Greklands och Roms riken. Och så förgår allt som inte har Gud till grund. Endast det som är förenat med Hans avsikt och ger uttryck åt Hans karaktär kan bestå. Hans principer är det enda fasta som vår värld känner till.” Profeter och kungar, 548.

Förenta staternas fall (den falske profeten) i vers fyrtioett förebildades av 1449, och Egyptens fall (draken) i vers fyrtiotvå förebildades av 1453, och påvedömet (vilddjuret) går mot sitt slut utan att någon hjälper det, såsom förebildat av 1798. Den falske profeten och draken bringas på fall genom trumpetmakter, och vilddjuret bringas på fall genom en drakmakt.

Talet fyra är en symbol för upplösningen av ett rike. Alexanders rike sönderföll i fyra riken, och Egypten gick under i Röda havet i den fjärde generationen, och Israel böjer sig för solen i den fjärde styggelsen i Hesekiel åtta. Protestantismens och republikanernas fyra generationer i jorddjuret började år 1798 och slutar vid den snart kommande söndagslagen för båda hornen. Hesekiels fyra svåra domar över Jerusalem åskådliggör fyra domar över Förenta staterna, och dessa fyra domar över det sjätte riket i Bibelns profetia är en förebild för de fyra åren från 1449 till 1453, då det sjunde riket i Bibelns profetia går med på att ge halva sitt rike åt påvedömet i ett förhållande mellan kyrka och stat som Tyros sköka härskar över.

De fyra åren från 1449 till 1453 representerar det sjunde rikets undergång vid söndagslagen, och de representerar också perioden för det åttonde rikets undergång från söndagslagen till nådatidens slut. Erövringen av Egypten, som är världen och även draken som ges åt påvedömet, är en fraktal i början av den period som symboliseras av de fyra åren från 1449 till 1453. Detta identifierar Konstantinopels fall vid söndagslagen, och sedan återigen när Mikael träder fram. När Mikael träder fram blir de fyra änglarna fullt lössläppta enligt inspirationen.

”Jag såg att de fyra änglarna skulle hålla de fyra vindarna tillbaka tills Jesu verk var fullbordat i helgedomen, och därefter skall de sju sista plågorna komma.” Early Writings, 36.

Fyra delar av Alexanders rike, fyra basuner över Västrom, fyra vindar lössläppta över Östrom, fyra svåra domar över Jerusalem, fyra vindar lössläppta när påvedömet går mot sitt slut utan någon som hjälper. Med dessa profetiska symboler framställda skall vi betrakta det andra veropet i sammanhanget av att tillämpa det på den snart kommande söndagslagen.

Konsiliet i Florens

År 1439 undertecknade företrädare för den östligt ortodoxa kyrkan vid konciliet i Florens (även kallat unionen i Florens) — ledda av den bysantinske kejsaren Johannes VIII Palaiologos och patriarken av Konstantinopel — ett formellt unionsdekret med den romersk-katolska kyrkan. De gick med på att erkänna påven i Rom som hela kyrkans överhuvud (högsta auktoritet).

Ty mannen är kvinnans huvud, liksom Kristus är församlingens huvud; och han är kroppens Frälsare. Efesierbrevet 5:23.

Den nicenska trosbekännelsen

Kejsaren och patriarken antog ”Filioque-klausulen” i den nicenska trosbekännelsen, vilken var ett tillägg till den nicenska trosbekännelsen, och hävdade att den Helige Ande utgår från Fadern och Sonen. Den nicenska trosbekännelsen är en av de viktigaste och mest använda bekännelserna i den katolska trons historia. Den nicenska trosbekännelsen är en formell sammanfattning av centrala katolska trosövertygelser. Den skrevs ursprungligen för att försvara sanningen om vem Jesus Kristus är. År 325 uppstod en stor kontrovers därför att en präst vid namn Arius lärde att Jesus var skapad av Gud Fadern och inte var fullt ut Gud.

Kejsar Konstantin sammankallade det första konciliet i Nicaea för att avgöra frågan. Konciliet bekräftade med kraft att Jesus är fullt ut Gud, ”av samma väsen” som Fadern. Trosbekännelsen utvidgades senare vid konciliet i Konstantinopel år 381. Det bör här noteras att den nicenska trosbekännelsen etablerades i Konstantin den förstes historia, och att den skulle bli en fråga för den siste Konstantin, Konstantin den elfte, som var den siste kejsaren i det östromerska bysantinska riket. Konstantin den store, som var den förste, framställs upprepade gånger som ett ämne i Bibelns profetia. Han är härskaren vid början av det östra rikets imperium och utgör därför en förebild för härskaren vid slutet av det östra rikets imperium. Det faktum att den nicenska trosbekännelsen är ett inslag i både begynnelse- och sluthistorien måste uppmärksammas av en profetistuderande, om denne förstår principen om alfa och omega.

År 381 uppdaterades den nicenska trosbekännelsen med läran om skärselden, läran om eukaristin, med godtagandet av bruket av osyrat bröd för eukaristin, vilket var en latinsk sed. Trosbekännelsen från 381 godtog också den katolska förståelsen av arvsynen och livet efter detta. Den avslutades med denna nyckelformulering: ”Vi fastslår också att den heliga apostoliska stolen och den romerske pontifex innehar primatet över hela världen och är Kristi sanne ställföreträdare.”

Vid konciliet i Florens undertecknades ännu en uppdaterad version den 6 juli 1439, 14 år innan Konstantinopel föll för de osmanska turkarna år 1453. Unionen undertecknades under starkt politiskt tryck. Det bysantinska riket var desperat i behov av militär hjälp från väst mot de framryckande osmanerna. När de grekiska delegaterna återvände hem, avvisades överenskommelsen kraftfullt av majoriteten av prästerskapet, munkarna och vanligt folk i öst. De flesta av de biskopar som undertecknade den drog senare tillbaka sitt stöd. Unionen genomfördes aldrig fullt ut och förkastades formellt av den östortodoxa kyrkan under de följande åren. När Konstantinopel föll år 1453 hade unionen redan i praktiken kollapsat. Den beskrivs ofta av

historiker som en politisk union som misslyckades på grund av djupt rotat teologiskt, kulturellt och folkligt motstånd.

Vid det första konciliet i Nicaea år 325 antogs den nicenska trosbekännelsen. Det är markerat fem år före år 330, då de 360 åren i Daniel elfte kapitel, vers tjugofyra, framställda som en "tid", avslutades.

Han skall med fredliga medel tränga in även i provinsens bördigaste trakter; och han skall göra sådant som varken hans fäder eller hans fäders fäder har gjort; han skall bland dem skingra rov, byte och rikedomar; ja, han skall smida sina planer mot fästningarna, dock endast för en tid.
Daniel 11:24.

År 31 f.Kr. och 330 markerar båda den "bestämda tiden" i vers tjugosju och tjugonio i Daniel elva.

Och båda dessa kungars hjärtan skall vara inriktade på att göra ont, och vid samma bord skall de tala lögn; men det skall inte lyckas, ty ännu väntar slutet till den bestämda tiden. ... På den bestämda tiden skall han återvända och komma mot södern; men det skall inte bli som förra gången eller som den senare. Daniel 11:27, 29.

Början (330) och slutet (1449–1453) av den profetiska linjen för östrom representeras av den förste och den siste kejsaren Konstantin. Alfa och omega för den profetiska linjen för östrom, kallad det bysantinska riket, är förbundet med avslutningen av det trehundra- och sextioåriga kejsarliga Rom, som härskade suveränt från slaget vid Actium år 31 f.Kr. fram till år 330, och därefter vidare till 1453. Före slaget vid Actium år 31 f.Kr. talade Marcus Antonius och Augustus Caesar lögn vid ett och samma bord, men det hade ingen framgång. Före år 330 antogs den nicenska trosbekännelsen år 325. Före år 1453 antogs den uppdaterade versionen av samma nicenska trosbekännelse. Före 31 f.Kr. talade två politiska gestalter lögn vid ett och samma bord. År 325 talades de andliga lögnerna vid ett och samma bord. Dessa två vittnen identifierar de politiska och andliga lögnerna som antogs år 1439 vid konciliet i Florens. Den uppdaterade nicenska trosbekännelsen kallades unionsdekretet.

Det första vägmärket för lögn vid ett och samma bord inträffade före 31 f.Kr. och stod mellan två politiska fraktioner i det hedniska Rom. Den bestämda tiden för dessa lögn var 31 f.Kr., och den bestod av Augustus, en symbol för Rom, gentemot en konfederation av en man och en kvinna som representerade Egypten. Den andra uppsättningen lögn var 325, och den bestämda tiden var 330. Den tredje uppsättningen lögn var 1439, och den bestämda tiden var 1449–1453. De som satt vid bordet år 1439 representerade västra och östra Rom, där östra Rom sökte ett politiskt mål genom att instämma i ett religiöst argument. 31 f.Kr., följt av 330 och därefter 1453, representerar en trefaldig tillämpning av Roms linje.

Det politiska hotet från alliansen mellan Marcus Antonius och Kleopatra var en förebild för det andliga hotet från den arianska villoläran år 325, vilket i sin tur var en förebild för det politiska och religiösa hotet från de islamiska turkarna år 1439.

Den nicenska trosbekännelsens läror är lögn, och det finns ingen sanning i dem. Dokumentet som undertecknades den 6 juli 1439 vid konciliet i Florens kallades unionsdekretet och gav uttryck åt samma lögn och ännu fler. När delegaterna återvände till Konstantinopel år 1439 möttes de av

vrede och anklagelser om förräderi. Talesättet gick i omlopp: ”Hellre den turkiska turbanen än påvens mitra.”

Unionen undertecknades huvudsakligen därför att den bysantinske kejsaren i förtvivlan behövde västerländsk militär hjälp mot osmanerna. När det stod klart att mycket liten — eller ingen — militär hjälp skulle komma, försvann stödet för unionen. Åren 1450–1451 förkastade flera östliga synoder unionen, och efter Konstantinopels fall 1453 övergavs den fullständigt. Det slutliga utfallet av unionsdekretet från Florens betraktas av den östligt ortodoxa kyrkan som ett misslyckat och förkastat koncilium. Det erkänns inte som giltigt. Den romersk-katolska kyrkan betraktar det däremot alltså som ett giltigt ekumeniskt koncilium.

Vi fastställer den logik som behövs för att förstå hur den andra veets profetiska kännetecken upprepas i den tredje veets historia. Den etthundrafemtioåriga profetian om det första veet började den 27 juli 1299 och slutade den 27 juli 1449.

1449

Konstantin XI Palaiologos föddes år 1404 och regerade från januari 1449 till den 29 maj 1453. Han var den siste kejsaren av det östromerska (bysantinska) riket, som hade bestått i över 1 100 år. Han ledde tappert försvaret av Konstantinopel under den osmanska belägringen år 1453 med endast omkring 7 000 till 8 000 försvarare mot Mehmed II:s armé på över 80 000 man. Han dog kämpande på stadsmurarna den 29 maj 1453, när Konstantinopel slutligen föll. Hans kropp blev aldrig med säkerhet identifierad. Hans död markerade slutet på Romarriket (den sista direkta fortsättningen på det rike som grundades av Augustus år 27 f.Kr.).

Han ihågkoms i den grekiska historien och den ortodoxa traditionen som en heroisk gestalt — i legenden ofta kallad ”Marmarkejsaren” (tron att han en dag ska återvända för att rädda Konstantinopel).

Johannes VIII Palaiologos (1392–1448) var den näst siste bysantinske kejsaren och regerade från 1425 till 1448. Han var den äldste sonen till kejsar Manuel II Palaiologos och äldre bror till Konstantin XI. Johannes VIII tillbringade större delen av sin regeringstid med desperata försök att rädda det döende bysantinska riket från osmanerna. År 1439 reste han personligen till Italien och presiderade över konciliet i Florens, där han och den östligt ortodoxa delegationen tillfälligt gick med på att återförenas med den romersk-katolska kyrkan och att erkänna påven som kyrkans överhuvud. Konstantin den store hade också presiderat över konciliet i Nicaea. Johannes VIII hoppades att denna union med påvedömet skulle ge västerländsk militär hjälp mot turkarna, men unionen var djupt impopulär i Konstantinopel och misslyckades till slut. Johannes VIII dog 1448 (av naturliga orsaker), endast fem år innan Konstantinopel föll år 1453. Hans bror Konstantin XI blev därefter kejsare och dog medan han försvarade staden.

När Johannes VIII dog år 1448, valdes hans bror Konstantin XI till efterträdare. År 1448 var det bysantinska riket en obetydlig vasallstat, och osmanerna hade betydande inflytande över vem som satt på tronen i Konstantinopel. Den 27 juli 1449 inträffade en mycket betydelsefull politisk händelse under det bysantinska rikets sista år. Den bysantinske kejsaren Johannes VIII Palaiologos

hade tidigare avlidit under år 1448. Hans bror, Konstantin XI Palaiologos (den siste kejsaren), utropades till kejsare i Konstantinopel. Innan Konstantin XI officiellt besteg tronen sände han emellertid sändebud till den osmanske sultanen (Murad II) och begärde tillåtelse att regera. Sultanen beviljade denna tillåtelse, och först därefter kröntes Konstantin XI formellt och erkändes som kejsare. Denna handling betraktades som det frivilliga uppgivandet av bysantinsk självständighet. För första gången erkände en bysantinsk kejsare öppet att han regerade endast med de osmanska turkarnas tillåtelse. Endast fyra år senare, år 1453, föll Konstantinopel för osmanerna.

Tre hundra nittioen år och femton dagar efter den 27 juli 1449, den 11 augusti 1840, sökte turkarna skydd mot Egypten genom att underkasta sig de fyra stora europeiska makterna och uppfyllde därigenom profetian om en timme, en dag, en månad och ett år. Vi har nu lagt fast logiken för att tillämpa det första och det andra ve över den snart kommande söndagslagen. Petrus, som en symbol för de etthundrafyrtiofyra tusen, representerar den tredje ängelns rörelse, och William Miller representerar rörelsen i den första och den andra ängeln. Båda rörelserna är förbundna med ”nycklar”.

Och nyckeln till Davids hus skall jag lägga på hans skuldra; när han öppnar skall ingen stänga, och när han stänger skall ingen öppna. Jesaja 22:22.

Och jag säger dig också: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och vadhelst du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och vadhelst du löser på jorden skall vara löst i himlen. Matteus 16:18, 19.

Vi kommer i nästa artikel att närma oss slaget om Nineve som den ”nyckel” vilken inte bara öppnar avgrunden, utan som den profetiska nyckel som bringar hela vittnesbördet i Daniel elva i fullkomlig ordning. I Millers dröm var den ”nyckel” som var fäst vid kistan Millers metod för bibelstudium. Bevisföring genom bibeltexter ur den milleritiska historien, förenad med ”rad på rad” i den tredje ängelns historia, är den nyckel som gör det möjligt för nyckeln i Uppenbarelseboken nio att låsa upp och ordna den fördolda historien i vers fyrtios yttre budskap.

Vi kommer att fortsätta våra överväganden i nästa artikel.

”För profeten föreföll hjulet i hjulet och de levande varelsernas gestalter, som var förenade med dem, allt vara invecklat och oförklarligt. Men den oändliga Vishetens hand ses bland hjulen, och fullkomlig ordning är resultatet av dess verk. Varje hjul verkar i fullkomlig harmoni med varje annat.” Testimonies to Ministers, 214.